

Les residències de majors: cara i creu

Als principis dels anys 80 un amic meu capellà i sociòleg va fer un estudi sobre la població mallorquina en aquells moments i una de les conclusions que va treure va ser aquesta: basta de construir «guarderies» (va ser una època en la qual se'n posaren moltes en marxa) i convé pensar en fer residències. Ell ja no ho ha vist però el temps li ha donat la raó.

La població ha anat envellint, la majoria de matrimonis solen tenir feina i fills i molts no poden atendre com voldrien els seus pares ja envellits i acaben per portar-los a una residència. Gràcies que les tenim i generalment molt ben muntades i organitzades. Moltes vegades però, hi ha una lluita de sentiments, per dir-ho d'alguna manera, entre si deixar els progenitors a ca seva amb una cuidadora o si dur-los a una residència; cada cas és diferent i cada família un món i s'han d'atendre a les possibilitats econòmiques, de disponibilitat, de si hi és la parella o sols un d'ells etc.

Quan una persona major ha d'ingressar a una residència els fills li solen dir que allà estarà ben atesa, que hi podrà fer amics o amigues, que hi trobarà tots els serveis assistencials: metge, infermera, cafeteria, perruqueria, espai per a la rehabilitació, activitats d'entreteniment per mantenir o recuperar la memòria, certs treballs manuals adequats a la seva edat i capacitat. Que no li mancarà el menjar ni la higiene, ni el vestit ni la medicació i que no tindrà cap mal de cap...

Tot això és veritat i hem de saber valorar també, a més de tots aquests serveis, l'entrega que normalment hi posa tot el personal qualificat que assisteix als residents. La immensa majoria ho fan per vocació, amb atenció i sensibilitat, amb paciència i bons modals però...

La realitat quan la palpam i vivim de bon de veres no sempre és tan bella com ens l'han pintada. Tots coneixem persones majors que quan han ingressat a una residència han perdut la gana, o han agafat una depressió. Tot els és nou, amb uns horaris fixes, amb una pèrdua de llibertat

i autonomia i sobretot amb molta soledat.

Els que entren amb una certa qualitat de vida veuen com al seu costat hi ha residents amb les qualitats físiques bastant mancades, molts d'ells en cadira de rodes, altres que gairebé no tenen gens de mobilitat, uns tercers amb malalties degeneratives o que han perdut el capet i no saben on es troben.

Tots aquests factors no afavoreixen aquells qui encara es poden valer per ells mateixos i sovint la conseqüència és que es reclouen en el seu interior i pateixen serioses crisis de soledat per molta que sigui la gent que els envolta.

Per afegitó, els familiars, siguin fills o nebots, una vegada han aconseguit que la persona vella hagi ingressat i estigui atesa a la residència, al principi la solen visitar amb freqüència; passat un cert temps, potser no s'oblidin d'ella però les visiten són

més espaiades i breus cosa que el familiar nota de seguida veient com es crea més distanciament i la relació es refreda. És clar que no tots els casos són així però el descrit per desgràcia sovinteja.

Encara que entre els més majors de la nostra societat hi trobem molt de sofriment també hi aspectes ben positius: n'hi ha que saben distreure's mirant la televisió, fent tertúlia amb altres residents, caminant si les cames encara aguanten, fent algun tipus de gimnàstica apropiada a la seva edat...

Una de les obres de misericòrdia és visitar els malats; les residències són un bon lloc per exercitar aquesta virtut escoltant, acompanyant, animant i sobretot, estimant. Una de les primeres necessitats de tota persona és sentir-se estimada i els seguidors de Jesús podem cobrir perfectament aquesta necessitat atès que va ser l'encàrrec, gairebé l'únic, que ens va manar el Mestre Jesús.

Que aquest nou curs que ara encetam siguem capaços d'apropar-nos als nostres majors que tant han fet per nosaltres.

Andreu Genovart Orell

“No abraceu cap ideologia perversa.” Déu vol la pau i la justícia

La majoria de nosaltres, ben probablement, ha viscut durant aquest estiu, tan llarg i xafogós, amb estupor i una gran commoció els atemptats que varen tenir lloc a distints indrets de Catalunya el passat dia 17 d'agost; uns actes que varen compatibilitzar un total de 16 víctimes mortals, comesos en nom d'una minoria extremistista i radicalitzada de la religió musulmana. Davant fets com aquest, una de les primeres preguntes que ens venen al cap a aquells que ens considerem creients i que, a més, ens remou les entranyes de dalt a baix, és la de plantejar-nos com és possible que en ple segle XXI encara hi hagi gent que diu que mata en nom de Déu.

Les nostres conviccions de seguidors d'un Jesús que ens va desvetllar l'autèntic rostre del Déu Pare-i-Mare, al qual podem accedir gràcies a un gran nombre de paràboles i d'acions que van dibuixant la seva fesomia propera i entranyable (com per exemple la del pare confiat i incansable de la paràbola del fill pròdig que tot ho perdona), topen de cop amb la cruesa i la manca de la més mínima humanitat de persones que han estat adoctrinades i ensinistrades, sota el mestratge d'una perversa manera d'entendre la seva fe, per a fer el major mal possible.

L'allau de comentaris i d'opinions que varen suscitar els atemptats no es varen fer esperar; i la sortida més ràpida i senzilla (però també la més perillosa), com passa en tants altres casos, va ser i és la de posar tothom dins el mateix sac. D'aquesta manera, hem rebut al llarg de les darreres setmanes a través dels nous avenços tecnològics, sobretot del Whatsapp, missatges de condemna i rebuig de tots els seguidors musulmans, discursos amb proclames estrafolàries que fan mil bocins tant la presumpció d'innocència de les persones com el més mínim respecte als drets humans, amb mesures tan indiscriminades com expulsions massives de tots els nouvinguts.

Fins i tot hem rebut vídeos i muntatges amb fotografies que són una autèntica frivoltzació del mal que han patit tantes persones, amb l'ús d'un sentit de l'humor mal entès, barroer i de molt baixa estofa que pot arribar a ser ofensiu per a les víctimes, els seus familiars i la gent de seny. I per damunt de tot, unes grans dosis de xenofòbia; això és d'odi cap a allò que és diferent. Ningú diu que, com cada vegada que hi ha hagut un atemptat en nom de l'Islam, la Comunitat Islàmica d'Espanya ben aviat el va condemnar; o que la majoria de musulmans que viuen entre nosaltres pateix aquests fets amb el mateix sentiment d'horror que nosaltres.

A l'altra banda de l'escena, gràcies a Déu, han estat molt nombroses les mostres de solidaritat i de dignitat que han alleugerit el plor i la ràbia de tanta gent que no entén res del que ha passat. Un dels moments més emocionants de la concentració de Ripoll va ser el parlament que va fer Hafida Ou-kabir, germana d'un dels terroristes abatuts per la policia a Cambrils, que va intervenir a l'acte en nom de la Comunitat Musulmana. En un discurs autocrític i entre llàgrimes, va expressar el rebuig de la seva gent cap als atacs i va agrair a l'Ajuntament, a la Vila de Ripoll i a tot Catalunya la seva acollida.

Una les proclames que Hafida va expressar amb més força va ser aquesta: “Hem de treballar tots i totes junts perquè no torni a passar mai més. Perquè els nostres joves no abracin ideologies perverses que no tenen justificació ni explicació, i que no tenen res a veure amb l'Islam ni amb la religió musulmana”.

Des del Grup de Treball de Religions i Pau de Cristianisme i Justícia, constituït aquest 2017 i format per representants de totes les tradicions religioses de Catalunya, s'ha emès recentment un comunicat en què es recullen conclusions com aquestes: les religions són un dels actors essencials que fan feina per la pau en el món i que ajuden molta gent a

trobar un sentit a les seves vides; i, a més, són un patrimoni viu de la humanitat. També és cert que han estat utilitzades per a justificar o afavorir la violència en diferents moments històrics i, per desgràcia, també en l'actualitat, com fan els terroristes radicalitzats.

El manifest del Grup de Treball es tanca amb la següent conclusió: només amb la no violència i la pau, la justícia i la solidaritat, la compassió i la reconciliació podrem superar el cercle de violència i confrontació en aquesta hora difícil que vivim en el món d'avui. Tan sols amb la voluntat compartida de voler-nos conèixer i respectar, amb el desig d'integració per part de les persones nouvingudes, també a Manacor, serà possible la convivència, la reconciliació i la caiguda del mur del desconeixement i la desconfiança mútua entre les nostres comunitats.

És cert que en els moments que vivim ara mateix se'ns fa molt difícil allò d'estimar els enemics o parar l'altra galta quan et peguen; no ho negaré gens, en som plenament conscient. Com a seguidors de Jesús, estam cridats a ser sal i llum del nostre món, a ser crítics a l'hora de cercar la veritat i a no respondre a la violència amb més violència.

Montserrat Nadal Fullana

Breus

Equip de redacció

NOTÍCIES RETROSPECTIVES

Com se sap, durant els mesos d'estiu no es publica el nostre Full Lluerna, però convé donar compte d'alguns fets que han estat notícia i que trobam que hem de donar a conèixer, si més no, perquè en quedi constància per a la història.

UN NOU BISBE MALLORQUÍ

El passat 19 de juny el Papa Francesc nomenava els sacerdots Antoni Vadell Ferrer i Sergi Gordo Rodríguez, bisbes auxiliars de Barcelona. Antoni Vadell era el delegat general per a l'Evangelització de la nostra Diòcesi tasca que compaginava amb la de rector de la unitat de pastoral de la Mare de Déu (Inca, Mancor de la Vall, Lloseta, Biniamar, Caimari i Selva) Amb el seu nomenament Toni Vadell es convertia en el bisbe més jove de l'Estat Espanyol.

El passat dia 9 d'aquest mes de setembre els dos nous bisbes reberen la seva ordenació episcopal al temple de la Sagrada Família de Barcelona acompanyats per un gran nombre de sacerdots i fidels i també per un bon grapat de bisbes.

Que el Senyor els ajudi en aquesta nova etapa al servei del poble de Déu i els doni la força del seu Esperit.

MNS. LADÀRIA PREFECTE DE LA CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE

El dia 1 del passat mes de juliol, La Sala de Premsa del Vaticà en una breu nota, comunicava la "conclusió del mandat quinquennal del prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe" el cardinal Müller; i el nomenament del seu successor, l'arquebisbe Mn. Lluís Francisco Ladària Ferrer fins aleshores secretari de la dita Congregació.

La comunitat cristiana de Manacor i la diòcesi de Mallorca podem donar gràcies a Déu per aquest fill de la nostra terra, i demanar per ell encert i seny per dur a terme

aquest servei per el qual ha estat designat en el Dicasteri més importat de l'Església Catòlica.

LA FESTA DE SANT JAUME

La festa del Patró, sant Jaume, sembla que altra vegada està ben consolidada a la nostra ciutat. Després d'alguns anys d'haver passat per una «crisi» de participació ciutadana i institucional ha tornat a reviscolar gràcies a l'Obreria del Sant, a l'interès de l'Ajuntament i la col·laboració de les nostres Parròquies. La missa solemne celebrada el dia de la festivitat en fou una clara mostra. Esperem que es mantingui per molts anys i, si és possible, com a dia festiu.

EXPOSICIÓ DEL LLIT DE LA MARE DE DÉU MORTA

Ja fa una sèrie d'anys recuperarem la tradició de muntar el llit de la Mare de Déu morta amb motiu de la festa de la Assumpció el 15 d'agost. Un grup de persones voluntàries s'encarreguen cada any de dur a terme aquesta missió. La imatge fou exposada alguns dies per a la veneració dels fidels, cosa que feren molts d'ells.

DONACIÓ D'UN QUADRE

El matrimoni Gabriel Oleza-Le-Senne i Dolores Catrena Bennasser han obsequiat a l'església de Manacor amb un quadre de la Mare de Déu Assumpta de 2 mts. d'alçada per 1'66 d'amplària el qual ha estat col·locat a la Parròquia de sant Pau. Des d'aquí el nostre agraïment.

TROBADES PREMATRIMONIALS

Les trobades prematrimonials previstes per el curs 2017-2018 seran les següents: 5 de novembre; 25 de febrer i 15 d'abril. Les parelles que tenen pensat contreure matrimoni per l'Església durant aquest curs, convé que s'inscriuin amb antelació suficient.

PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA

Les nostres Parròquies tenen previst un viatge-peregrinació a Terra Santa del 27 de desembre al 4 de gener de 2018. Les persones interessades en participar-hi poden demanar informació a qualsevol de les tres Parròquies.

Un diumenge de finals del mes d'agost, a la sortida de missa, una persona em va escometre i em digué: «El què has comentat avui a l'homilia m'ha arribat al cor i no sols pel seu contingut, sinó sobretot pel to amb que ho has pronunciat; amb suavitat i convenciment a la vegada.» Aquestes paraules em feren pensar.

A vegades creim que imposant-nos o alçant la veu convencerem a les persones i no és així. Sovint les paraules arriben més al nostre interlocutor quan les pronunciam amb un to no impositiu sinó suau i, sobretot, quan som coherents amb el què proposam oferim o anunciam.

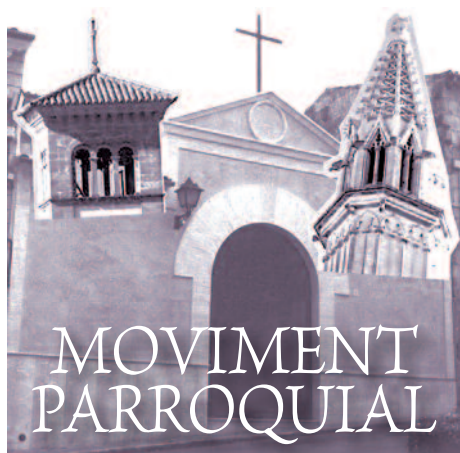
El to de veu

A un discurs o "mitín" polític hi ha moments en que el ponent aixeca fort la veu i accelera el ritme de les paraules acabant per arrencar els aplaudiments del públic. Antany els predicadors acostumaven a alçar el to de veu intentant així arribar més als feels i després els qui potser beaven; d'aquesta manera pretenien imposar allò que ells consideraven molt important, creient que la força de la paraula és com el cop d'un martell sobre un clau, que com més fort colpeja més endins penetra.

Avui aquest no és el camí a seguir. El Papa Francesc diu veritats com a punys però ho fa amb convicció i habitualment amb un to suau, assossegat i pausat. I la gent l'escolta. I el què diu els arriba.

Consider que aquesta petita reflexió ens pot servir en les relacions que habitualment mantenim amb els altres, quan dialogam o donam la nostra opinió sobre qualsevol tema; no es tracta de voler imposar criteris amb la força de la paraula sinó amb la força de la raó, el convenciment, el testimoni i, també el to.

Andreu Genovart Orell

DEL 9 DE JUNY
AL 13 DE SETEMBRE

Parròquia dels Dolors

Baptismes:

- Alexandra Nicolau Estupina
- Mª Magdalena Perelló Santandreu
- Margalida Gallego Sansó
- Umar Luciano
- Paula Herreos Castillo
- Bartomeu Riera Sansó
- Jordi Riera Sansó.
- Antoni Llull Riera
- Marta Barceló Guisado
- Dyana Juliette Pesantez Díaz
- Vithoria Puigros Araujo
- Paula León Perelló
- Gerard Bennassar Salas
- Raúl Ocaña Ojeda
- Matías Oscar Peralta Jiménez
- Triana González Robles
- Alejandro Santos García
- Ainhoa Lucía Orellana Aguilar
- Xavi Heredia Fernández
- Jana Gayà López
- Ariadna Roncalla Mendoza
- Iziar Figueredo Roncalla
- Noelia Serrano Tristancho
- Irache Carranza Acedo
- Laura Muñoz Fernández
- Manuel Kenay Zamora Lachica
- Thiago Salazar Vázquez
- Marina Rodríguez Alcázar
- Dolores Alicia Cañueto Román

Primeres Comunions:

- Bartomeu Riera Sansó
- Jordi Riera Sansó

- Mª Isabel Ramon Nicolau
- Darren Andrés Galvis Rojas
- Mª Isabel Sastre Riera
- Azahara Vives París
- Jimena Otero López
- Alicia Otero López
- Raúl Ocaña Ojeda
- Sofia Abigail Peralta Jiménez
- Jazmín Ailén Peralta Jiménez
- Cristina Capó Salas
- Andrés González Robles
- Mia Aerts
- Natalia Hidalgo Domínguez
- Laura Zammorano Rosselló
- Alejandro Santos García
- Génesis Jasmin Orellana Aguilar
- Elisabeth Heredia Fernández
- David Tobon García
- Adrià Riera Vaquer
- Arnau Riera Vaquer
- Ana Mª Marcilló Amancha
- Dolores Alicia Cañueto Román

Noces:

- Manuel García García amb Elisabeth Pérez Guisado

Noces d'or:

- Joan Sansó Vadell i Francisca Riera Fons
- Martí Sureda Ferrer i Mª Àngela Manresa Quetglas

Defuncions:

- Isabel Vich Miralles
- Catalina Riera Ballester
- Tomàs Riera Sansó
- Adolfo Peñafiel Vives
- Pedro Brunet Galmés
- Rafel Mas Muntaner
- Miquel Llull Caldentey
- José Vicente Jaén Vaquerizo
- Domingo Barragán Rodríguez
- Margalida Suñer Suñer
- Bàrbara Pascual Galmés
- Antoni Melis Mesquida
- Juana Grimalt Nadal
- Gregoria Martínez Barceló
- Petra Vallespir Vallespir
- Àngela Nicolau Brunet
- Gaspar Morey Llinàs
- Maria Melis Mesquida
- Joana Maria Llull Galmés
- Joan Llull Galmés
- Ana Pérez Zafra
- Guillem Umberto Sansó
- Pedro Rosselló Amer
- Cristian Paul Muso
- Margalida Quetglas Nadal
- Antònia Miquel Durán

Parròquia de Crist Rei

Baptismes:

- Sindy Geraldin Nájera de Jesús
- Jeiden Alban de Jesús

Primeres Comunions:

- Javier Miranda Alcántara
- Marc Galmés Grimalt
- Alexander José Troya Ortiz
- Pere Adrover Forteza
- Mª Leonor Comas Perelló
- Iria González Ciudad
- Cynthia González Ciudad
- Sindy Geraldín Nájera de Jesús
- Claudia López González
- Noemí Rodríguez Oliver
- Nerea Rodríguez Oliver

Defuncions:

- Joaquina Deli Trinidad
- Francisca Fons Gelabert
- Bartomeu Obrador Vidal
- Llorenç Amengual Miquel
- Miquel Santandreu Femenías
- Francisco Sansó Darder
- Damià Bauzá Riera
- Catalina Vera Durán

Parròquia de Sant Pau

Baptismes:

- Mª Montserrat Martínez Galmés
- Lluçia Rosselló Cabrer
- Amalia Márquez García
- Aina Mª Segura Amer
- Albert Morey Perelló
- Emma Mesquida Morey
- Litzy Quillupangui Cárdenas

Primeres Comunions:

- Roser Martínez Galmés
- Miquel Sureda Torres
- Manuel Méndez García
- Lucía Cerrato Ortiz
- Maria Bel Grimalt Fornés
- Carla Cobo López
- Jaume Riera Ruda
- Ryan Astorga Riera
- Miquel Mestre Perelló
- Toni Morey Perelló
- Fran Adrian Cárdenas Daza

Defuncions:

- Petra Febrer Rosselló
- Biel Estelrich Sureda
- Pedro Guardiola Tomàs
- Francisca García Escanellas
- Catalina Llodrà Adrover